

Sygn. akt II CNP 62/09

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

Prezes SN Tadeusz Ereciński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 13 października 2009 r.

skargi M. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnych postanowień

Sądu Okręgowego w P. z dnia 13 sierpnia 2007 r.,

i Sądu Rejonowego w T.

z dnia 24 kwietnia 2007 r., wydanych w sprawie z wniosku H. S.

przy uczestnictwie M. S.

o podział majątku wspólnego,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2007 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego w T.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia uczestniczka wносиła o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wymaganie uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, nie publ., z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ., z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ.). Skarżąca tego obowiązku nie spełniła; wskazała jedynie, że kwota 81 200 zł stanowi "wps.", a stan prawny powstały na skutek wydanego orzeczenia spowodował szkodę u uczestniczki w postaci m.in. nieuzasadnionych kosztów adaptacji, bezprawnego naruszenia posiadania, braku dostępu do składników nieruchomości, co nie jest uprawdopodobnieniem wyrządzonej szkody.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna również zawierać m.in. wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wymaganie to nie jest spełnione, jeżeli skarżący bez przeprowadzenia analizy prawnej w zakresie możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych ogranicza tę część skargi do stwierdzenia, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje skarga kasacyjna (por. postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17, z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, nie publ., z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 37/05, nie publ., z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 32/05, nie publ., z dnia

18 stycznia 2006 r., III CNP 1/06, nie publ.). Wniesiona skarga również tego warunku nie spełnia; ograniczono się w niej tylko do stwierdzenia, że "brak dopuszczalności skargi kasacyjnej oraz brak podstaw do wznowienia postępowania".

Zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca na posiedzeniu niejawnym m.in. skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.